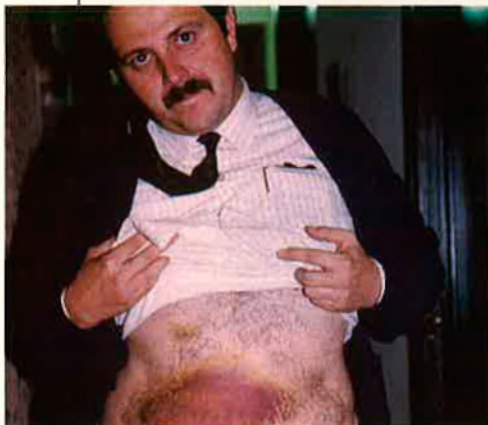

T de tortura

Era el mes de juliol. Les Olimpíades a la porta. Carles Buenaventura, un dels 36 independentistes detinguts en l'operació Garzón, explicava en directe pel telenotícies de TV3 els maltractaments que havia rebut a la Direcció General de la Guàrdia Civil de Madrid. Les seves paraules van causar indignació. Altres detinguts, aquell mateix juliol o al desembre, amb l'operació Bueren, van denunciar el mateix. Havien estat torturats. El seu cas ha estat la cara bruta del festival del 92, la claveguera d'un paisatge renovat i modern, i també, per desgràcia, el testimoni que alguna cosa, malgrat el pas dels anys, no acaba de funcionar o no s'acaba d'entendre. Un ampli espectre social i polític del país, amb una unanimitat que no es repetia des de l'època de les reivindicacions democràtiques unitàries de la transició, va criticar les tortures –el mètode– i l'oportunitat de les detencions –el moment–. A hores d'ara encara ningú no ha aclarit per què havia de passar això al 1992. I no és un problema de Jocs Olímpics. Feia un any de la dissolució de Terra Lliure i quatre mesos abans ERC havia recollit més de 200 mil vots. Vist com ha anat el procés i el desenvolupament que té, el balanç és encara poc esperançador, si el que es vol és tancar ferides: hi ha més presos independentistes que mai i molts tràmits judicials pendents. *Pere Martí*

U d'untar-se les mans

El tràfic d'influències ha tacat la imatge de destacats polítics i càrrecs públics durant el 92. Amb aquests fets, s'ha posat de nou en entredit la consolidació de la democràcia. Despatxos oficials, contactes privilegiats i foscos sistemes de finançament dels partits han estat utilitzats per corruptors i corruptes, que no sols s'han untat les mans, sinó també les butxaques. L'ansietat de fer diners ràpids i a qualsevol preu ha estès la corrupció a tota la societat, i més quan l'administració mateixa l'ha cultivada o permesa.

L'obstrucció feta des del PSOE al jutge Barbero perquè no tirara endavant la investigació del cas Filesa; la negativa del ministre Solchaga a acceptar la dimissió de Mariano Rubio per la seua implicació en el cas Ibercorp; la utilització de mecanismes legals per a absoldre presumptes corruptors i corruptes com va passar en el cas Naiseiro són les proves que hi ha alguna cosa en l'estat espanyol que no funciona, governen les dretes o les esquerres, tant és. Només faltaven els guàrdies civils immersos en negocis bruts de cocaïna, descoberts aquests últims dies, per a arrodonir l'any. Les denúncies fetes des de la premsa, amb grans titulars i desplegaments, han estat més que constants, tot i que molts d'aquests casos han quedat en no res i altres encara esperen sentència. *Vicent Lafora*

V de "virtual reality"

Els fabricants d'ordinadors van pel camí d'esdevenir els gurus del futur. L'any passat les vendes es dispararen fins a fer habitual el paisatge de les taules il·luminades per la tèbia llum de les pantalles. Però, per a no perdre el ritme i evitar-nos descansar, 1992 fou també l'any en què es començà a ensenyar la informàtica del demà, per a la qual la pantalleta, el teclat i els ratolins, seran andròmines prehistòriques. Els ordinadors que funcionen amb un simple bolígraf (¿Tauletes? ¿Blocs? ¿Interactius? ¿Com en direm?) ja s'anuncien com un dels productes a adquirir en el 93. Res de més intuïtiu que usar l'ordinador com si fóra una llibreta i deixar que ordene les nostres necessitats. I el públic, el públic interessat, ja somnia en la pròxima gran revolució: la Virtual Reality (realitat aparent). Arribar a casa esgotat i entrar dins l'ordinador per a fer rafting a l'Orinoco. O improvisar un sopar amb Kim Bassinger. Amb una Kim Bassinger i un Orinoco aparents, és a dir falsos. O creats pels sentits gràcies a estímuls informàtics. Amb les orelles i els ulls convertits en recipients informàtics, tot serà possible sense moure's de cadira. 1992 era a nou anys del 2001. ¿Recorden els somnis? Alguns comencen a ser realitat –virtual o no–. *Vicent Partial*